



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **P. Ž.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 4. 10. 2017, č. j. 148145/2015/KUSK-DOP/KOR, sp. zn. SZ_148145/2015/KUSK/2,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. 148145/2015/KUSK-DOP/KOR, sp. zn. SZ_148145/2015/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu LNL ze dne 18. 9. 2015, č. j. OD/88898/15/Vor, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu LNL (dále „městský úřad“) ze dne 18. 9. 2015, č. j. OD/88898/15/Vor (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobci za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
2. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. 148145/2015/KUSK-DOP/KOR (dále jen „napadené rozhodnutí“).
3. Žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí, v níž mj. namítal, že odpovědnost za správní delikt zanikla po roce od vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. ke dni 18. 9. 2016, podle § 30 písm. a) a § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). V žalobě uvedl, že je sice pravdou, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky vylučuje, aby k promlčení došlo dříve než podle dřívější právní úpravy, taková úprava je však v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listinou základních práva a svobod.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě mj. namítal, že žalobce v odvolání tvrzení o prekluzi neuvedl. Dále pak s odkazem na § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125e odst. 3 a 5 zákon o silničním provozu uvedl, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu včas.
5. Žalobce reagoval replikou, v níž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 - 36, z něhož dovozoval, že měření rychlosti bylo v případě žalobce provedeno nezákonně. Současně uvedl, že podal návrh na povolení obnovy správního řízení a navrhl přerušování řízení.
6. Usnesením ze dne 2. 4. 2019 soud přerušil soudní řízení s ohledem na probíhající řízení o obnově správního řízení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2019 byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu správního řízení. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2020.
7. Soud nicméně vyrozuměl účastníky, že nerozhodl o pokračování v řízení, protože v mezidobí nastal jiný důvod pro přerušování řízení, kterým bylo podání návrhu zdejšího soudu Ústavnímu soudu na zrušení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky.
8. Nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, byl zrušen § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS

15/19, a to pro rozpor s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny základních práv a svobod.

9. Vyhlášením nálezu Ústavního soudu dne 16. 6. 2020 odpadl důvod pro přerušení řízení, a soud proto dle § 48 odst. 6 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku vyslovil, že se v řízení pokračuje.

II. Posouzení věci soudem

10. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť byl zjištěn důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
11. Podle úpravy promlčecí doby upravené v § 29 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky, účinné od 1. 7. 2017 (kdy stále probíhalo odvolací řízení), by v této věci došlo k uplynutí promlčecí doby, a tedy k zániku odpovědnosti podle § 29 písm. a) přestupkového zákona. Promlčecí doba totiž činila v tomto případě podle § 30 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona 1 rok. Tato doba byla sice přerušena mj. vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 9. 2015, nicméně jejím přerušením začala běžet nová roční promlčecí doba, která uplynula před vydáním napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno 4. 10. 2017.
12. Aplikaci této novější a pro žalobce příznivější úpravy bránilo právě výše zmíněné přechodné ustanovení v podobě § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které do zásahů Ústavního soudu znělo následovně: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
13. Nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20 však bylo toto ustanovení zrušeno jako protiústavní (podrobně k důvodům viz oba odkazované nálezy). Byť k derogaci citovaného ustanovení došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, soud je k tomuto vývoji povinen přihlížet a nemůže ve věci aprobovat aplikaci zákonného ustanovení, které bylo zrušeno pro rozpor s ústavním pořádkem, byť k tomuto zrušení došlo až po vydání napadeného rozhodnutí (blíže viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 4 Afs 29/2020 - 53, odst. 13–16).
14. Na věc tudíž nelze aplikovat předchozí právní úpravu promlčení obsaženou v § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ale pro žalobce příznivější úpravu v § 29 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky, účinnou od 1. 7. 2017. Aplikace této úpravy na věc, vycházející

z čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod, pak nutně vede k závěru, že došlo k zániku odpovědnosti žalobce pro uplynutí promlčecí doby (viz odst. 10). Tomu pak odpovídala povinnost žalovaného z úřední povinnosti zrušit prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavit. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí neučinil, neboť vycházel ze znění § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

15. Protože žalovaný řízení nezastavil, přestože odpovědnost za správní delikt zanikla, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005 č. j. 3 As 57/2004 – 39).

VI. Závěr a náklady řízení

16. Z tohoto důvodu soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a spolu s ním zrušil i prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud dodává, že s ohledem na právní názor soudu, podle kterého bude na místě řízení zastavit, bylo již nadbytečné zabývat se dalšími vznesenými námitkami žalobce proti zrušovaným rozhodnutím.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu zneužívající povahy procesní strategie žalobce, kterou soud považuje za okolnost zvláštního zřetele odůvodňující nepřiznání náhrady nákladů řízení (srov. přiměřeně např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2019, č. j. 44 A 39/2018 - 30, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2019 sp. zn. I. ÚS 2803/19).
18. V tomto ohledu soud nepřehlédl jednoznačně účelovou taktiku, kdy žalobce zůstal v řízení před městským úřadem pasivní, vyjma toho, že prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FC, s.r.o., označil za řidiče vozidla nekontaktní osobu LY. Tuto osobu zmocněnec účelově uváděl jako řidiče v celé další řadě správních řízeních vedených s osobami, které zmocněnec zastupoval (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2019 č. j. 10 As 134/2018 - 44, odst. 10, ze dne 30. 11. 2018 č. j. 5 As 182/2016 - 31, bod 21, nebo ze dne 4. 7. 2018 č. j. 10 As 18/2018 - 60, odst. 14). Následně žalobce podal toliko blanketní odvolání a požádal o lhůtu k prostudování spisu a doplnění odvolání, které však nikdy nedoplnil, přestože k tomu měl více než dostatečný časový prostor. Žalobce také požádal o kopii spisu, která byla městským úřadem k jeho žádosti připravena, tu si však nikdy nevyzvedl. V podané žalobě o 14 stranách pak zpochybňuje téměř všechny stránky napadeného rozhodnutí a potažmo rozhodnutí městského úřadu, přičemž naprostou většinu námitek mohl vznést už v průběhu správního řízení. Společnost FC, s.r.o., na jejíž zastupování navázal (obdobně jako v jiných věcech, kde vystupuje tato společnost) v řízení před soudem stávající zástupce žalobce, je obdobnými obstrukčními postupy, mj. s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti pro prekluzi, ve správním soudnictví známa. Neustálé zneužívání procesních oprávnění ze strany této společnosti a s ní

spolupracujících osob nicméně dle soudu naplňuje důvod zvláštního zřetele, pro který je spravedlivé žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat. Je to ostatně žalobce, kdo je zodpovědný za volbu svého zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu